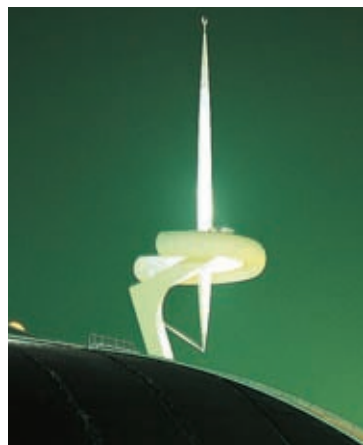


Montjuïc je kopcem, jenž prochází neustálými obměnami – dnes se pyšní jedinečnými galeriemi výtvarného umění, řadou muzeí, olympijským stadionem, bazénem, pevností a kouzelnými zahradami

# Montjuïc

- Úvod a mapa 184–185
- Museu Nacional d'Art de Catalunya (Palau Nacional) 186–190
- Zážitek: Barcelonou poklusem** 188
- Pavelló Mies van der Rohe 191
- Poble Espanyol 192–193
- Anella Olímpica 194–195
- Fundació Joan Miró 196–198
- Zahrady 199–200
- Castell de Montjuïc a Museu Militar 201
- Další pamětihodnosti na Montjuïc 202
- Hotely a restaurace 258



Futuristická Torre Calatrava na Montjuïcu

# Montjuïc

**Před tisíci lety jste na tomto místě mohli přes noc spatřit zapálená ohniště členů nějakého kelto-iberského kmene, prvních obyvatel Barcelony. To alespoň tvrdí archeologové. S příchodem Římanů se Montjuïc změnil v místo konání náboženských obřadů. Také se předpokládá, že na jeho úpatí byl první starověký městský přístav.**

S výjimkou horského hřbetu, jehož součástí je hora Tibidabo a který odděluje Barcelonu od katalánského vnitrozemí, je Montjuïc jedinou významnou vyvýšeninou města. V životech Barceňanů vždy hrál dvojí roli – jako místo rekreace a odpočinku a jako místo obřadní. Na jihozápadním okraji dodnes najdete hřbitov.

V r. 1929 se na Montjuícu konal zahajovací ceremoniál Světové výstavy, v r. 1992 pak uvítací a závěrečný obřad olympijských her. Někdy sem na víkend míří davy lidí, aby zhlédli utkání fotbalového družstva Espanyol se zájemci z řad veřejnosti. Fanoušci povzbuzují své hráče, ostatní navštěvují muzea, galerie výtvarného umění, plavecký bazén či si užívají čerstvého vzduchu a relativního klidu, kterých se jim ve městě dostává jen zřídka.

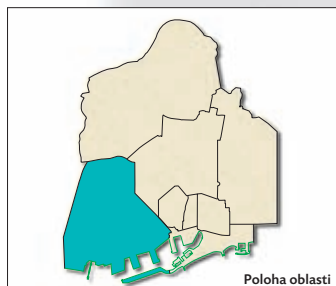
Montjuïc znamená v překladu Židovská hora, což dokazují náhrobky hřbitova, s největší pravděpodobností židovského. Některé z náhrobních kamenů jsou vystaveny v Museu Militar.

Podle původních plánů se zde po Světové výstavě z r. 1888 měla uskutečnit další taková výstava již v r. 1907. Pořádání této akce chtěl španělský diktátor generál Miguel Primo de Rivera využít ke své propagandě, nakonec se výstava konala v r. 1929. Tvář kopce pak byla navždy změněna.

Pompézní Palau Nacional byl postaven jako hlavní sídlo výstavy, dnes v něm sídlí znamenité muzeum výtvarného umění. Severně od paláce leží náměstí Plaça d'Espanya, jehož severovýchodní stranu tvoří bývalá býčí aréna Plaça de Braus Les Arenes, kde dokonce v 60. letech 20. st. koncertovali Beatles. Dnes je

## NENECHTE SI UJÍT:

- Románské fresky v Museu Nacional d'Art de Catalunya **186**
- Poble Espanyol, procházka typickou španělskou architekturou **192**
- Estadi a Museu Olímpic i de l'Esport **194**
- Fundació Joan Miró, největší sbírka děl Miróa **196**
- Procházka zahradami na Montjuïc **199**
- Výhledy na moře z Castell de Montjuïc **201**
- CaixaForum, jež hostí několik výstav výtvarného umění **202**



Poloha oblasti

aréna postupně přetvářena podle plánů architekta lorda Richarda Rogerse v luxusní nákupní a odpočinkové centrum.

Mezi náměstím a palácem vede Avin-guda de la Reina Maria Cristina, z obou stran lemovaná veletřními pavilony. Z dalších staveb tu dodnes stojí sportovní stadion a kýčovitá Poble Espanyol.

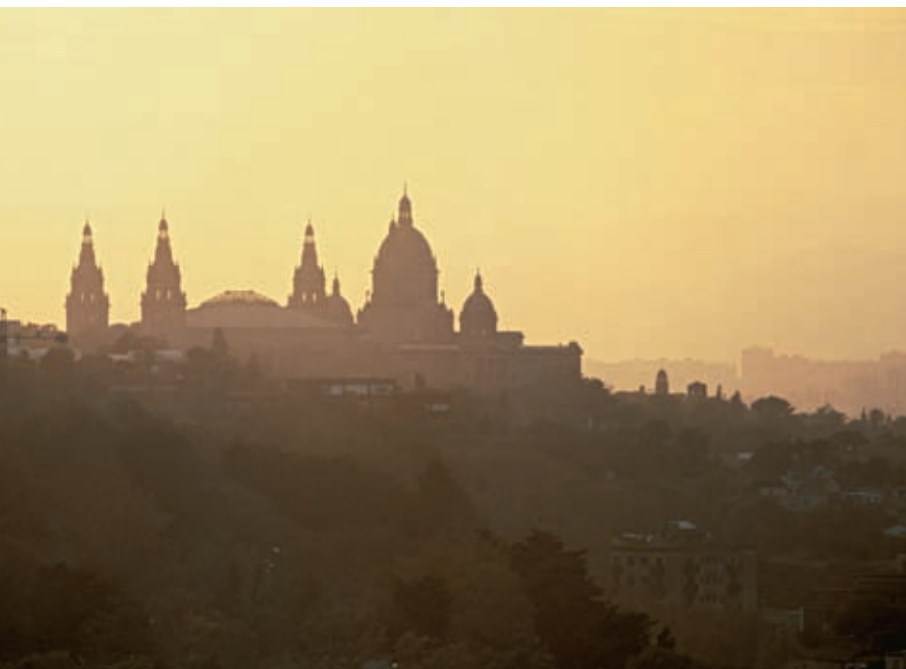
Až do r. 1992, kdy byl v rámci pořá-dání olympijských her zahájen plán na oživení této části Barcelony, pak Mont-juïc postupně upadal. Celková renovace oblasti neskončila, radní dokonce počítají s rozšířením a zkvalitněním zdejších parků a zahrad. S uměleckými díly z doby

románské až po Joana Miróa, několika menšími muzei, pevností z 18. st., půvabnými parky a sportovními zařízeními, která byla vystavěna pro olympijské hry, může Montjuïc nabídnout zkrátka každému něco. ■



# Museu Nacional d'Art de Catalunya (Palau Nacional)

Modernistický architekt Josep Puig i Cadafalch navrhl budovu Palau Nacional, ústředního pavilonu Světové výstavy. V r. 1929 však pořádání výstavy využil diktátor generál Miguel Primo de Rivero ve svůj prospěch. Vznikl tedy komplex neoklasicistních a novobarokních staveb, které měly sloužit zejména k propagaci španělské zručnosti. V muzeu sídlí jedna z nejvýznamnějších sbírek umění v Barceloně.



**Pod okázalou fasádou se skrývá jedna z nejkrásnějších a nejhodnotnějších sbírek uměleckých děl**

V muzeu jsou umístěny opravdové klenoty románského umění – fresky a další umělecká díla, která pocházejí z kostelů severního Katalánska. Nevyčísitelných hodnot dosahuje též sbírka gotického umění, která zahrnuje nejen katalánské artefakty. Sběrka katalánských a španělských renesančních a barokních děl je též

významná. Sběrky postupně doplnily i exempláře ze soukromých sbírek Cambó a Thyssen-Bornemisza, které byly k vidění v Moneistír de Santa Maria de Pedralbes. Díla z 19. st. pocházejí téměř všechna z Katalánska, zastoupen je samozřejmě modernismus a noucentismus. Kromě obrazů zde spatříte i sochy, fotografie,

sbírkou mincí, nábytek a další užitá umění.

## Románské umění

Prohlídka muzea začíná uměleckými díly z románského období, jež jsou rozdělena do 21 *àmbis* (místností). Mnohé z těchto místností jsou navrženy tak, aby odpovídaly interiéru 29 kostelů, z nichž vystavená díla pocházejí. Všechny objekty muzea si zaslouží pozornost, my zde uvedeme jen ty nejhodnotnější.







V **Àmbit 5 a 7** si můžete prohlédnout jedny z nejkrásnějších fresek vůbec. První pochází z nádherného kostela Església de Sant Climent de Taüll v severozápadním Katalánsku, druhá z nedalekého Església de Santa Maria de Taüll. Místnosti jsou uzpůsobeny původnímu interiéru, ze kterého sem byly převezeny.

Hlavní část první fresky je umístěna v hlavní lodi kostela. Z barev zde převládá tyrkysová, okrová a cihlově červená. Nejvýše je v oválném poli vyobrazen Kristus na trůně

hlásající mír a držící část Písma svatého, kde čteme slova „*Ego Sum Lux Mundi*“ – Jsem Světlo Světa. Postava Krista je uzavřena v kruhovém poli, z něž vybíhají čtyři části kříže. Takto vzniklé čtyři prostory vytváří takzvaný *tetramorph*, kde jsou znázorněni čtyři evangelisté. Místo nich zde však vidíme jejich symboly vycházející z výkladu sv. Jeronýma. Lev značí sv. Marka, býk sv. Lukáše (oba dva u nohou Krista), anděl sv. Matouše (nalevo) a orel sv. Jana (napravo). Po obou stranách se vznášejí serafové s očima na jejich křídlech, jež jsou též symbolem vševoudového Boha.

Přestože románské umění bylo poněkud strnulé a zdánlivě též bez výrazu, Kristovy oči působí velice podmanivým dojmem. Jeho vyobrazení je záměrně symetrické, přesto záhyby jeho roucha naznačují trojrozměrnost, ze které cítíme i pohyb. Pod ním a evangelisty je přesně vyznačená linie, pod níž se nacházejí různí andělé, apoštolové a Panna Marie, Matka Boží.

## Museu Nacional d'Art de Catalunya (Palau Nacional)

-  Mapa na str. 185
-  Palau Nacional, Parc de Montjuïc
-  93 622 03 60
-  Zavření: v pondělí a od 14.30 v neděli a o svátcích
-  €€€
-  Metro: linky č. 1 a 3 (Espanya)

[www.mnac.es](http://www.mnac.es)

## Kouzelná fontána

Někdy večer se zdá, jako by přízračně osvětlený Palau Nacional ze své vyvýšené pozice dohlížel na dění na ulici Avinguda de la Reina Maria Cristina. Kužely světél z reflektorů za palácem protínají noční oblohu. Netrpělivý dav čeká, až se zničehonic na terasách pod palácem strhne nebyvalá podívaná plná barev.

**La Font Màgica** je sice otřepanou atrakcí, avšak nadále působivou. Patnáct minut v nočních hodinách (*od října do*

*června: v pátek a sobotu od 19.00, od července do září: čtvrtek–neděle od 21.30*) zde můžete přihlížet světelné show doprovázené hudbou, jejímž hlavním aktérem je tato „kouzelná fontána“. Na mnohé působí podívaná vskutku ohromujícím dojmem. V souladu s hudbou voda ve fontáně mění zabarvení, vytryskuje, skotačí, tančí či ustupuje. Poslední noc zářijové slavnosti Festes de la Mercè „vystoupení“ fontány doprovází též přehlídka ohňostrojů.

## ZÁŽITEK: Barcelonou poklusem

Barcelonští sportovci spolu s tisíci běžců z celého světa se každoročně v březnu účastní Marató de Barcelona ([www.barcelonamarato.es](http://www.barcelonamarato.es)). Až 8 tisíc atletů běží 42 km dlouhý okruh městem, který začíná a končí na Plaça d'Espanya u Palau Nacional na Montjuïc.

Je to jedna z možností, jak poznat nejvýznamnější památky města, kolem kterých okruh vede. Z Plaça d'Espanya běžci nejprve zamíří ke Camp Nou stadionu a Pedralbes, poté se vrací zpět po Gran Via de les Corts Catalanes do centra

města, pak opět směrem na sever po Passeig de Gràcia kolem La Pedrera, dále pak k Hospital de la Santa Creu i Sant Pau a La Sagrada Família. Pokračují kolem Torre Agbar, přes Parc del Fòrum, po nábřeží, přes Parc de la Ciutadella, Plaça de

Catalunya, část Barri Gòtic a spodní část La Rambla, až je konečně čeká závěrečná etapa po Avinguda del Paral.lel na Plaça d'Espanya. Jedná se o událost, která smazává rozdíl mezi národnostmi a jež bývá doprovázena slavnostní atmosférou.

Marie je pak hlavní postavou apsidy kostela Santa Maria de Taüll. Tyto fresky jsou zachovalější, dochovaly se též části zdí, a dokonce jeden ze sloupů. Marie je zobrazena ve své klasičtější pozici s Ježíškem v klíně. Vedle oválného pole s Marií vidíme Tři mudrce. Na jižní stěně si můžete prohlédnout výjevy z Nového zákona.

V **Āmbit 8** je umístěn vzácný dřevěný kříž z 12. st. s dosud jasnými barvami. Na přední straně oltáře v **Āmbit 10** je znázorněna krutá mučednická smrt, kterou prošli čtyři svatí. Tváří v tvář smrti si přesto zachovali vyrovnanost, jež měla být pro věřící vzorem (a též inspirací). Malby z atria ohromného kostela Església de Sant Vicenç v Cardoně jsou vystaveny v **Āmbit 14** a v poslední místnosti, kterou je **Āmbit 21** a jež byla navržena podle původní kapituly kláštera Santa Maria de Sixena v Aragónu, jsou k vidění fresky z tohoto kláštera (pře-

živší rok 1936, kdy byl klášter podpálen) s výjevy z Nového a Starého zákona a Kristovým rodokmenem.

### Gotické umění

Sbírka gotického umění je obsáhlejší a slouží jako dobré představení tohoto období. V první místnosti, **Āmbit 22**, se seznámíte se světskými díly, z nichž je na některých vyobrazeno dobytí Mallorky Jakubem I. Následují místnosti s díly s náboženskou tematikou z Navarry, Aragónu, Kastilie a Katalánska, zahrnující i překrásné sochy z alabastru. V nadcházejících místnostech můžete sledovat vývoj gotického umění. Do začátku 15. st. do Valencie směřovali malíři z Itálie, Francie a současného Beneluxu (**Āmbit 29**). S sebou přinesli gotický styl charakteristický pro celou západní Evropu, který se rychle ujal i ve Valencii, odkud se později rozšířil do Katalánska (**Āmbit 30**). V **Āmbit 32** a **Āmbit 34** si

pak můžete prohlédnout díla dvou nejvýznamnějších katalánských mistrů gotického umění, jimiž byli Bernat Martorell a Jaume Huguet. Huguetova část hagiografické série „Consagració de Sant Augustí“, jež se zabývá životem sv. Augustýna, je ceněna zvláště pro autorův smysl pro detail a expresivnost.

## Renesanční umění

Přechod mezi díly gotickými a renesanční není nijak dramatický. Mezi významné ukázky děl z tohoto období patří výjevy od Pedra Berrugueta (1450–1504) v **Àmbit 44**, velice podobné Goyovým skečům ze století nadcházejícího.

V další místnosti najdete exponáty, které byly dříve součástí soukromé sbírky Cambó. Prohlédnout si zde můžete díla italské renesance, španělských starých mistrů či díla z období rokoka. Z význačných jmen zmiňme slavného Veronese (1528–1588), Tiziana (1490 až 1557), Rubense (1577–1640) či dokonce Gainsborougha (1727–1788). V **Àmbit 48** jsou obsažena díla neméně cenná, která byla dříve součástí sbírky Thyssen-Bornemisza v klášteře Santa Maria de Pedralbes. Než se však podíváte sem, nahlédněte do **Àmbit 47**, kde jsou vystaveny obrazy od El Greka a Tintoretta.

Poté vstoupíte do prostorného sálu se stropními freskami a kavárnou. Z restaurace nahoře pod kupolí se můžete pokochat výhledy na město. V dalších dvanácti

místnostech je směsice různých stylů – naleznete tu malby od Franciska Zurbarána (1598–1664), Claudia Coella (1642–1693) a José de Ribery (1591–1652).

Od **Àmbit 61** tvoří expozici výhradně katalánská díla od počátku 19. st. až do poloviny století dvacátého.

Po romantické sekci přicházejí na řadu období katalánského realismu (jehož největším představitelem byl Marià Fortuny), anecdotismu, modernismu a noucentismu. Mnoho z těchto děl nepatří k nijak zásadním a zájem budí jen u opravdových milovníků všeho katalánského. Obraz

### Font Màgica pod majestátním Palau Nacional



„Batalla de Tetuán“ (1863) od Marià Fortuny oslavuje bitvu mezi španělskou armádou a Maročany v severním Maroku.

**Àmbit 65** vévodí obrazy znázorňující venkovskou krajinu Katalánska od Joaquima Vayredy (1843–1894).

Daleko zajímavější jsou modernisté, z nichž uvedme alespoň Ramona Casase (**Àmbit 71**) a Santiagu Rusiñola (**Àmbit 72**). Možná vás zaujmou velká plátna Casase, na nichž zachytil občanské nepokoje v Barceloně na konci 19. a začátku 20. st. „Garrote Vil“ a „La Càrrega“ dokazují, jak neklidná doba tehdy byla (na jednom je zachycena poprava,

### TIP ZNALCE:

**O víkend si udělejte večer čas a běžte se podívat na úžasnou souhru světel a hudby – na Kouzelnou fontánu, která se nachází před palácem na Montjuïc.**

ANNIE GRITTITHS BELT,  
*National Geographic,*  
*fotografka*

na druhém policejní razie). Odlehčeně pak působí umělcův autotyp a portrét jeho přítele, taktéž umělce Pera Romeua, na kole. Rusiñol byl zřejmě talentovanější. Jeho dalším cenným dílem je „Lecció de Piano“.

V další místnosti je vystaven modernistický nábytek

z Casa Lleó Morera (viz str. 143). Další nábytek a předměty denní potřeby, které mají uměleckou hodnotu, jsou k vidění v **Àmbit 75**. Spatříte zde též soukromou kapli. Dřevěné židle, které navrhl Gaudí pro Casa Batlló, jsou k vidění v **Àmbit 77** (viz str. 142–143).

Díla Isídra Nonella, kterého někdo považuje za představitele symbolistické odnože modernismu, nejčastěji však bývá řazen mezi noucentisty, dominují **Àmbit 82**. Hlavní postavou noucentismu je Joaquim Sunyer, jehož obrazy si můžete prohlédnout v následujících místnostech spolu s těžko uchopitelným uruguayským malířem Joaquimem Torres-Garciou (1874–1949). Torres-García žil dlouhý čas v Barceloně, protože se zde ale nedočkal uznání, vrátil se zpět do Montevidea.

V jedné z posledních místností jsou vystaveny bronzové sochy od Paua Gargalla (1881 až 1934), který trávil čas střídavě mezi Barcelonou a Paříží. Dobře se znal též s Picassem.

Na závěr prohlídky si prohlédněte sbírku mincí a fotografií. Důraz je opět kladen na katalánské umělce. Fotografie zachycují dvě období – mezi fotografie spadající do prvního období náleží všechny, které byly vyhotoveny do konce občanské války, do druhého období fotografie pořízené od konce občanské války až do současnosti. Sběrka mincí zahrnuje exponáty již z dob řecké kolonizace ve Španělsku až po zavedení eura. ■



# Pavelló Mies van der Rohe

V r. 1929 pověřila německá vláda Ludwiga Miese van der Rohe (1886–1969) vytvořením návrhu Německého pavilonu (Pavelló Alemany) pro Světovou výstavu, která se konala téhož roku v Barceloně. Mies van der Rohe stál v popředí uměleckého hnutí zvaného modernismus, jež předurčilo další vývoj v architektuře a výtvarném umění.



**Obdivovatelné děl Miese van der Rohe nechali v 80. letech 20. st. znovu vystavět jeho Německý pavilon**

Stavební styl odrážel tehdejší dobu. Vznikla „čistá“, funkcionalistická stavba, jež byla prosta dekorativních prvků a nadbytečných vnějších přístavb. Pavilon z betonu, skla a oceli byl oslavou volného prostoru. Barcelonu si Mies van der Rohe, který pracoval po boku Waltera Gropiuse a Le Corbusiera, nemohl nechat ujít.

Jeho návrh zahrnoval řadu vzdušných prostor na travertinovém pokladě, jež byly od sebe odděleny stěnami z mramoru, onyxu a matného skla. Částečně pokrývala objekt tenká střeška, která se zrcadlila v blízkém mělkém jezírku.

Po výstavě byl celý pavilon zničen. K jeho opětovné výstavbě nedaleko Font Màgica před Palau Nacional došlo v 80. letech 20. st.

na popud společnosti sestávající z obdivovatelů Miese van der Rohe, kteří pavilon považovali za klíčový mezník v kariéře tohoto architekta. Stavba nese jméno tvůrce původního pavilonu, a řadí se tak mezi architektonické skvosty.

Po nástupu fašistů k moci Mies van der Rohe Německo opustil a odcestoval do Spojených států amerických. Zde mohl plně rozvinout svůj talent. Za třicet let pobytu v Americe prokázal svůj talent v mnoha veledílech, z nichž jedním byla budova Seagram Building (kterou navrhl spolu s Phillipem Johnsonem) v New Yorku. Tímto studeným a strohým mrakodrapem ze skla, mramoru a bronzu vyjádřil své životní motto: „Méně znamená více.“ To samé se dá říci o jeho Německém pavilonu. ■

## Pavelló Mies van der Rohe

Mapa na str. 185

Avinguda del Marquès de Comillas

93 423 40 16

€€

Metro: linky č. 1 a 3 (Espanya)

[www.miesbcn.es](http://www.miesbcn.es)

# Poble Espanyol

Je obtížné zařadit sbírku architektonických děl Španělska, která tvoří tuto „Španělskou vesnici“. Vznikla během pouhých 13 měsíců pro Světovou výstavu v r. 1929 a měla být ukázkou architektonické a kulturní různorodosti Španělska. Po skončení výstavy měla být vesnice stržena, k čemuž k radosti pozdějších návštěvníků nedošlo.

Dva architekti – jeden inženýr, druhý umělec – předložili v r. 1927 smělý projekt na výstavbu Poble Espanyol. Podle jejich návrhu tak vznikla vesnice, ve které byly nejen zastoupeny mnohé z architektonických stylů Španělska, ale vesnice byla též navržena i s vlast-

ním náměstím, radnicí, kostelem, obchody, bary a restauracemi (k nimž později přibýly i diskotéky, jež dnes patří k nejvyhledávanějším v Barceloně).

Hlavní vchod do vesnice vede majestátní branou **Puerta de San Vicente**, jejíž originál tvoří součást středověkého opevnění kastilského města Ávila, jednoho z nejdochovalejších v celé Evropě. Městské hradby částečně vesnici ohraničují, takže se zde setkáte i s dalšími vstupními branami (jen některými se ale dá projít ven).

Za Puerta de San Vicente se nachází náměstí **Plaza Castellana**. Stavby napravo kolem Calle de la Conquista byly inspirovány architektonickým stylem typickým pro Extremaduru na západě Španělska, honosné obytné domy jsou kopiiemi z měst Cáceres a Plasencia. Fasáda **Palacio del Maestrazgo** v čp. 5 (každá budova má své číslo popisné) je vyzdobena heraldickým znakem majitelů.

Dále projdíte pod klenutím **Ayuntamiento Sangüesy** (čp. 26), města ležícího v Navaře na severu Španělska, a vstupte na prostorné **Plaza Mayor** neboli „Hlavní náměstí“. Zde se nachází mohutné **Ayuntamiento** (čp. 21), jež je zvětšeninou originálu z aragonského města Vall-de-Roures. Domy lemuující náměstí jsou imitacemi staveb z Kastilie-Leónu, Madridu, Asturie, Kantábrie a Aragonska.

Z náměstí Plaza Mayor vidíme okouzující kopii zvonice Utebo



Půjdete-li po Calle del Alcalde de Zalame a vystoupáte-li po elegantních Grados de Santiago (Schody sv. Jakuba, jež byly převzaty ze Santiaga de Compostely), projdete kolem domů z Galicie, severozápadního kraje Španělska. Daleko pozoruhodnější je však barokní fasáda **Iglesia de las Carmelitas** (čp. 57) z Alcañizu. Ač se jedná o stavbu vskutku impozantní, leží ve stínu vyšší, skvostné zvonice **Utebo** (čp. 59). Její originál pochází z roku 1544 a je na ní patrný vliv pozdní gotiky a mudéjarského stavebního stylu.

Mudéjarové byli muslimové, kteří na křesťanském území zůstali po tzv. rekonkvistě (reconquista), tedy období, kdy Španěle znovudobývali území Pyrenejského poloostrova, a vyháněli tak muslimy pryč. Mudéjarský stavební styl tedy vycházel z arabského a vyznačoval se použitím útlých cihel, barevných kachlíček a geometrických dekorativních prvků.

Poté následuje nejjihnější španělský kraj, Andalusie, pro kterou jsou charakteristické nabílené zdívo, klenby, vinná réva a konečně i reklamy na sherry Tío Pepe na **Arcos de la Frontera** (čp. 61).

Z náměstí Plaza de la Hermandad, ležícího uprostřed andalusických staveb, vede Calle de Levante, jež je lemována ukázkami architektury východních krajů Španělska – Valencie, Murcie a Baleárských ostrovů. Renesanční dům **Casa de Son Berga** (čp. 69) zastupuje právě Baleáry. Daleko impozantnější je platereskí (španělský renesanční architektonický styl) průčelí **Casa de los Celdrán** (čp. 70) z Murcie.

Po Calle de Levante dojdete na stinné náměstí Plaça de la Font s kopími staveb z Katalánska. Růžově zbarvenou **Puerta de Prades** se dostanete za městské hradby k románskému klášternímu komplexu **Monestir de Sant Miquel** (čp. 116), jenž je směsicí několika klášterů Katalánska.

## Expo 1929

**Barcelona hostila Světovou výstavu již v r. 1888. Žádného velkého ohlasu se však nedočkala, a v r. 1929 se proto rozhodla, že se pokusí zaujmout znovu. A tak vzniklo Poble Espanyol. Částečně výstavu využil ve svůj prospěch nový diktátor generál Primo De Rivera. Nejen Světová výstava, ale i souběžně probíhající Iberoamerická výstava pro něj představovaly možnost, jak v dobrém světle předvést svou vládu. Při zahajovacím ceremoniálu obdivovalo krásu a věhlas Španělska 300 tisíc návštěvníků.**

Vydáte-li se po Carrer dels Mercaders, již opět uvnitř městského opevnění, minete několik katalánských domů a dojdete na Calle del Príncipe de Vergara, kterou obklopují výstavné domy z Navarry a Baskicka. Sdílí jeden společný prvek, jímž jsou převážně dřevěné balkony a markýzy. Calle de los Caballeros, kterou lemují stavby z Kastilie, je poslední částí prohlídky vesnice. Když budete chtít, můžete navštívit nedalekou Fundació Fran Daurel ([www.fundaciofrandaurel.com](http://www.fundaciofrandaurel.com)), výstavní síň, kde najdete rozličná umělecká díla – od grafik až po tapiserie – od Miróa až po Miquela Barceló. ■

## Poble Espanyol

-  Mapa na str. 185
  -  Avinguda del Marqués de Comillas 13
  -  93 508 63 00
  -  €€€
  -  Metro: linky č. 1 a 3 (Espanya)
- [www.poble-espanyol.com](http://www.poble-espanyol.com)

# Anella Olímpica

I dnes jsou vzpomínky na olympiádu z r. 1992, která se uskutečnila v Barceloně, živé. Více než v kterémkoli jiném městě si Barceloňané vzali pořádání olympijských her k srdci. V souvislosti s tím se pustili do asanace města, ke které by sice došlo i tak, je však více než jisté, že olympijské hry asanaci urychlily a probudily město k životu.



Centrem konání olympijských her se stal stadion, jenž vznikl přestavbou exteriéru prostorů Světové výstavy z r. 1929

Dějištěm konání olympijských her se stal stadion, který je dědictvím Světové výstavy. Prošel modernizací a kolem něj vznikla celá řada dalších zařízení a nových budov. Komplex dostal název Anella Olímpica čili Olympijský okruh.

V srdci okruhu stojí **Estadi Olímpic** (Olympijský stadion) s kapacitou až 65 tisíc návštěvníků. Fasáda budovy z r. 1929, jež je směsí různých stylů, byla zachována, celý vnitřek však prošel kompletní přestavbou. Původní vchod

zastřešovala dvě bronzová jezdecká sousoší. Dnešní hlavní vstup, již z doby konání olympijských her, vede z Avinguda de l'Estadi. Nalevo od něj si povšimnete mírně vyduťtého sloupu, na jehož vrcholu plápolal olympijský oheň. Ten byl zažehnut lučičníkem, který se musel trefit hořícím šípem do mísy. Jelikož se jednalo o velice riskantní záležitost, připravily se úřady i na případný nezdar – naplnily mísu vysoce hořlavým plynem, takže stačilo, aby se šíp dostal k míse na

vzdálenost alespoň 2 metrů. Lučičt-  
ník pak skutečně minul, jeho šíp se  
však naštěstí dostal do potřebné  
vzdálenosti k zapálení olympijs-  
ského ohně.

Po olympijských hráč se sta-  
dion příležitostně využíval ke spor-  
tovním a jiným událostem. Na  
konci 90. let 20. st. sem přesídlil  
Espanyol, barcelonský fotbalový  
klub č. 2, díky němuž dostal stadion  
nový šmrnc. Každý druhý víkend se  
zde shromažďují fanoušci tohoto  
klubu (takzvaní Espanyolistas), aby  
povzbudili hráče.

Naproti stadionu se nachází  
**Museu Olímpic i de l'Esport**, jež  
je oslavou sportu. Velká část expo-  
zice je věnována historii olym-  
pijských her, samostatná sekce  
pak olympijským hrám ve star-  
ém Řecku a Římě a samozřejmě  
nechybí ani zvláštní sekce, kde jsou  
vystaveny různé předměty mající  
souvisek s olympijskými hrami  
v Barceloně v r. 1992. K vidění je tu  
maskot Cobi (který je vyobrazen  
téměř na všem); velkou část sbírky  
věnoval muzeu dřívější před-  
seda olympijského výboru Juan  
Antonio Samaranch, barcelonský  
rodák – například fotografie, po-  
štovní známky, různé dary a upo-  
mínkové předměty. Prohlédnout si  
můžete i různá sportovní náčiní –  
ať již oštěp či závodní automobil  
F1. Kromě toho se zde můžete též  
seznámit s historií jednotlivých  
sportů. Řada exponátů je v muzeu  
interaktivních, spoustu informací se  
dozvíte i s informačních panelů.

Západně od stadionu se  
nachází budova, jež může někomu  
vzhledem připomínat obří UFO  
i s přistávací plochou. Ve skuteč-  
nosti se jedná o střechu **Palau  
Sant Jordi**, jež má tvar skořápky.

Mnozí kritici považují tuto budovu,  
která vznikla podle projektu japo-  
nského architekta Araty Isozakiho, za  
nejzdařilejší ze všech olympijských  
staveb. Dokončena byla v r. 1990  
a od té doby slouží jako krytá hala  
pro sportovní události, koncerty  
a výstavy. Prostor k sezení zde  
najde až 17 tisíc návštěvníků.

Na sever of Palau Sant Jordi leží  
**Piscines Bernat Picornell**, pro-  
stor určený vodním disciplínám,  
ježž dnes využívají občané Barce-  
lony. Nad bazénem a Palau Sant  
Jordi se do značné výše tyčí vysílač  
španělské telekomunikační spo-  
lečnosti Telefónica. Tato útlá ele-  
gantní stavba se stala symbolem  
Montjuícu. Po svém architektovi  
z Curychu, Santiagovi Calatra-  
vovi, si vysloužila přezdívku Torre  
Calatrava.

Za kruhovými plaveckými areá-  
lem se nachází poslední z význam-

**TIP ZNALCE:**  
**Jihozápadně od Estadi  
Olímpic leží Cementi-  
ri del Sud-oest, kde  
můžete podél pěšinek  
lemovaných stromy  
vidět rodinné hroby,  
ježž mají několik pater.**

CAROLINE HICKEY,  
*National Geographic,*  
*spolupracovnice redakce*

ných olympijských budov. Projekt  
na ní vytvořil přední barcelonský  
architekt Ricard Bofill. Dnes v této  
neoklasicistní stavbě sídlí **Insti-  
tut Nacional d'Educació Física  
de Catalunya (INEFC)**, fakulta  
sportovních studií. ■

### Anella Olímpica

📍 Mapa na str. 185

### Museu Olímpic i de l'Esport

📍 Mapa na str. 185

✉ Naproti stadionu

☎ 93 292 53 79

👤 Záleží na velikosti skupiny

🕒 Zavřeno:  
v pondělí;  
prohlídky  
s průvodcem  
po stadionu/  
po stadionu  
a muzeu

# Fundació Joan Miró

Nelze se snad ani divit, že nejvýznamnější umělec dvacátého století, který se narodil v Barceloně, na sklonku svého života věnoval rodnému městu nevyčísitelný dar – svou galerii a archiv. Budovu navrhl jeho dlouholetý přítel, architekt Josep Lluís Sert (1902–1983). Veřejnosti byla zpřístupněna v r. 1975.



## Sochy slavného umělce zdobí vydlážděnou střechu Fundació Joan Miró

Sbírku nadace tvoří stovky obrazů, soch a dalších děl Joana Miróa včetně tisíce náčrtů a skic, jež věnoval sám autor. Jen malá část této rozsáhlé kolekce bývá vystavena. Jakmile bude dokončena přístavba, budeme si moci prohlédnout více prací tohoto umělce.

Sert, který poprvé spolupracoval s Miróem v r. 1937 na návrhu republikánského španělského pavilonu pro Všeobecnou výstavu v Paříži, kladl důraz na světlo a dostatek volného prostoru. Stavba s vnitřním nádvořím, bílým interiérem a železobetonovým exteriérem svědčí o středomořských kořenech architekta. Uspořádání výstavních prostor, volných

prostranství a schodišť zaručuje, že po prohlédnutí části expozice se nikdy nemusíte vracet stejnou cestou. Součástí expozice v nejvyšším patře je venkovní ochoz, kde si můžete prohlédnout Miróovo sochařské dílo.

Proměnlivost pohybu, jež je pro stavbu charakteristická, se projevuje i ve vlastní sbírce nadace. Stálá expozice je síce řazena chronologicky – Miróova raná díla jsou zastoupena v přízemí – její obsah se však díky velikosti sbírky často mění.

## Prohlídka galerie

Návštěvníci obvykle před prohlídkou **stálé expozice** míří do prostor

vyhrazených pro **příležitostné výstavy**, jež se nacházejí napravo od pokladny.


V první místnosti stálé expozice visí obrovská tapiserie, jež byla pro nadaci spolu s dalšími pozdními Miróovými díly vyhotovena v r. 1969. Dále projdete **úzkou chodbou**, kterou zdobí obraz „Font de Mercury“ od amerického malíře Alexandera Caldera, jenž ho vytvořil pro výstavu v Paříži v r. 1937. Z chodby vkročíte do **ohromného otevřeného prostranství** zabírajícího dvě patra. Zde je vystaveno několik velkých pláten, na nichž je patrný typický Miróův malířský styl z pozdějších období – jsou na nich zastoupeny všechny základní barvy a symbolické tvary. Prostor též vyplňuje několik bronzových soch. Miróova „Dona“ („Žena“)


část expozice. **Sala Joan Prat**, pojmenovaná podle Miróova přítele Joana Prata, představuje průřez ranou tvorbou umělce, tedy až do 20. let 20. st.

„El Pedicur“ („Pedikúra“, 1901) je jedním z prvních zachovalých výtvorů Miróa. Ačkoli v útlém věku u něj nepozorujeme tak předčasně vyvinutý talent jako u Picassa (Miróovi bylo pouhých osm, když namaloval tento obraz), tato jasně zbarvená kresba je nicméně zajímavá karikaturostickým zachycením hlavních rysů.


Dále následuje několik skic domů a zvířat z počátku 20. st.. „Serp“ („Had“, 1908) je dokonalou výtvarnou studií. Do r. 1915 našel Miró zalíbení v experimentování. Na plátnech schválně po vzoru fauvistů deformoval nahá těla žen a krajiny. Zřejmě nejhodnot-

#### Fundació Joan Miró


 Mapa na str. 185

 Plaça de Neptu

 93 443 94 70

 Zavřeno: v pondělí, o svátcích a od 14.30 v neděli

 €€€

 Metro: linka č. 1 a 3 (España) a autobus (č. 50 nebo 55) nebo linka č. 3 (Paralel) a lanovka

[www.bcn.fjmiro.es](http://www.bcn.fjmiro.es)

## Joan Miró

**Drobný, málomluvný a do sebe uzavřený**

Joan Miró nezačal svou kariéru nijak hvězdným nástupem. Narodil se r. 1893 v Barceloně na ulici Passatge del Crèdit v blízkosti náměstí Plaça de Sant Jaume, tedy v samotném srdci starého města. Zpočátku mu nebylo dopřáno navštěvovat výtvarnou školu. Na hodiny kreslení do La Llotja začal docházet až v době, kdy končil studia na obchodní škole. Obchod však pro něho nebyl. Když se zaučoval v obchodě, onemocněl a poté se rozhodl věnovat veškerý svůj čas umění.

I když strávil převážnou část svého života mimo Barcelonu (zejména na ostrově Mallorca), na své rodné město nikdy nezapomněl. Některé z jeho děl zdobí Barcelonu, například obří socha „Dona i Ocell“ („Dáma a pták“, 1982) poblíž Plaça d'España (viz str. 201) a bronzová socha „Dona“ („Žena“, 1983) v prvním patře Ajuntamentu. Na barcelonském letišti se nachází další Miróovo dílo – keramická nástěnná malba (1970). Jiný typický Miróův výtvor je umístěn v pěší zóně na La Rambla u Boqueria Market (viz str. 90).

z r. 1949 je zde znázorněna jako vejce na bedýnce. Na konci místnosti vidíte kopii dvojice milenců z papírové drtě (1975), jejichž originál je umístěn v pařížské čtvrti La Défense.

Poté zahněte vlevo do první místnosti, kterou začíná střežejní

nější malbou z tohoto období je „Retrat d'una Vaileta“ („Portrét mladé dívky“, 1919), znepokojující portrét mladé blondaté dívky s kočičíma modrýma očima.

Počátky surrealismu v polovině 20. let 20. st. v Paříži spadají do stejné doby, kdy se u Miróa

zcela mění umělecké cíle. Zcela se odpoutal od realistického vyobrazení a začal se věnovat něčemu, co se dá nazvat redukcionistickou poezií na plátně. Plně se soustředil na podstatu objektů, vyhýbal se zachycení konkrétní podoby a vyzýval ke snění. To je patrné například u obrazu „Ampolla de Vi“ („Láhev vína“, 1924), kde se láhev vína spolu s hadem a blíže nezařaditelným hmyzím tvorem volně vznášá v nenápadné krajině snů. Dalšími charakteristickými díly pro toto období jsou „L'Acomodador del Music Hall“ („Uvaděč v koncertní síni“, 1925) a „Arbre en el Vent“ („Strom ve větru“, 1929), jež se vyznačují jednoduchou, avšak působivou obrazností.

### TIP ZNALCE:

**Fanoušci Joana Miróa a umění 20. st. by jistě toto skvělé muzeum neměli opomenout.**

ELIZABETH NEWHOUSE,  
*National Geographic,*  
redaktorka

Během 30. let 20. st. se ústřední postavou Miróových obrazů stala žena. Z „Flama en l'Espai i Dona Nuda“ („Plamen v prostoru a nahá žena“, 1932) je zjevné, že se malíř pomalu blíží vyvrážděnému stylu, přestože lidská postava ženy nadále zůstává snadno rozpoznatelná.

Miróovu tvorbu 30. a 40. let 20. st. představují **místnosti ve vyšších patrech** nad Sala Joan Prat. Před první světovou válkou vytvořil Miró několik leptů, jimiž pak byly ilustrovány básnické sbírky například Paula Eluarda.

Některé z těchto leptů jsou zde spolu s dalšími malbami z tohoto období vystaveny. Z obrazů jmenujme alespoň bizarní „Home i Dona davant un Munt d'Excrements“ („Muž a žena před hromadou exkrementů“, 1935).

Konec druhé světové války znamenal pro Miróa novou naději pro svět. Jeho díla se vyznačují hledáním harmonie a světla, hlavními objekty jeho obrazů jsou ženy, ptáci, hvězdy, Slunce a Měsíc. Pokračujte chodbou, jež ústí do **výstavní síně ve tvaru písmene „L“**, které dominují malby a sochy z 60. a 70. let. Největší obrazy (a též s minimem objektů) jsou umístěny v **přístavku**.

Mezi těmito díly jsou plátna, jež byla vyrobena na zakázku v prostorných dílnách v Palmě de Mallorce Josepem Lluísem Sertem. V 60. letech Miró setrval u svých témat, vyvíjely se však výrazové prostředky, jichž k zachycení těchto témat používal. Kromě základních barev se na Miróových obrazech objevuje zejména bílá a černá, zelená ustupuje do pozadí. Názorným příkladem může být „Personatge davant el Sol“ („Postava před Sluncem“, 1968).

Stálou sbírku uzavírá série fotografií Miróa a konečně díla jiných umělců, kteří je nadaci věnovali, aby tak vyjádřili malíři svůj hold. Kromě jiných jsou zde zastoupeny obrazy Henryho Moorea, Henriho Matisse, Maxe Ernsta, Antoniho Tàpiese, Roberta Motherwella a Eduarda Chillidy. Součástí expozice jsou též díla, která Miró vytvořil v letech 1944–1973. Ta má muzeum dlouhodobě v pronájmu od švýcarské Gallery K. ■



# Zahrady

Na konci 19. st., kdy se zrodila myšlenka uspořádat světovou výstavu na Montjuicu, již existovaly plány, které měly oživit tento kopec výstavbou celé řady zahrad a parků. I na konci 20. st. byly založeny zahrady nové a s dalšími se počítá. Pro Barceloňany tyto zahrady představují vzácnou oázu klidu. Autoškoly sem zajíždějí se svými klienty, kteří zde mohou využít téměř prázdných silnic. Zdejší pěšiny a zákoutí jsou oblíbeným místem mezi sportovci a zamilovanými.



## Zahrady Montjuicu patří dnes k vyhledávaným oázám klidu ve městě

Jižně od Estadi Olímpic a silnice Passeig Olímpic se nachází **Jardí Botànic** (Botanická zahrada), která vznikla přetvořením staré městské skládky. Zahrada byla otevřena v pol. 90. let 20. st. Prohlédnout si zde můžete více než 40 tisíc rostlin, jež pocházejí z oblastí s podnebním podobným středomořskému.

Zahrada je jedním z nejvýše položených míst na Montjuicu, takže se odtud můžete kochat výhledy na olympijskou vesnici a část města. Rostliny zde

zastoupené mají svůj původ ve východním Středomoří, Španělsku (včetně Baleárských a Kanárských ostrovů), severní a jižní Africe, Austrálii, Kalifornii a Chile. Z nesmírného počtu druhů je patrná rozmanitost přírody ve stejném podnebném pásu. Všechny druhy jsou pečlivě označené, vstupenka vás opravňuje k další návštěvě zdarma.

Stejně tak okouzující jsou **Jardins de Mossen Costa i Llobera**, jež se nacházejí na jižním svahu

### Jardí Botànic

-  Mapa na str. 185
-  Carrer de Font i Quer s/n
-  93 426 49 35
-  €€
-  Metro: linky č. 1 a 3 (Espanya) a bus (PM)

Montjuïc. Odtud se vám naskytne výhled na rušný přístav a dálnici na jih. V těchto zahradách spatříte exotickou a pouštní flóru, nejzastoupenějšími rostlinnými druhy zde jsou kaktusy (stovky různých druhů).

Konvenčnější zahrady zkrášlují prostor v okolí **Mirador del Alcalde** (Starostova vyhlídka) s výhledy na město. Leží jižně od Carretera de Montjuïc, silnice

kteří jsou zde v kontrolovaném prostředí kultivovány a pozorovány. Zdejší stromy a keře pocházejí až z Číny, Austrálie a jižní Afriky.

Na severovýchodním svahu Montjuïc se pod Fundació Joan Miró nachází dlouhodobě zanedbaný, stinný **Parc Laribal**. Nadále tento park se svými scho-dišti, sochami a dnes již převážně nefunkčními fontánami náleží

## Jak se dostat na Montjuïc

Dostat se či se přiblížit na Montjuïc vám nějaký čas zabere. Nejprve se musíte rozhodnout, jakou část kopce chcete navštívit, teprve pak zvažte vhodný dopravní prostředek.

Nejbližšími stanicemi metra jsou Espanya, Paral.lel a Poble Sec. S mapou v ruce pak snadno vystoupíte nějakou pěšinou k cíli. Turistický autobus jede kolem nejvýznamnějších památek. Abyste do něj mohli nastoupit, potřebujete zvláštní jízdenku (viz str. 243 nebo se informujte v turistické informační kanceláři).

Lanovka jezdí mezi již výše zmíněnými stanicemi a zastávkou metra Paral.lel. Stanice Montjuïc je pak propojena se sedačkovou lanovkou Teleféric, která vás vyveze až ke Castell de Montjuïc.

Jednopodlažní turistické autobusy s otevřenou střechou jezdí po dvou okruzích a s platnou jízdenkou do nich můžete kdykoli přistoupit a nebo z nich kdykoli vystoupit. Modrý okruh začíná na Plaça d'Espanya a červený na Pla del Portal de la Pau v místech, kde se La Rambla setkává s nábřežím. Na obou okruzích je celkem 22 zastávek.

### Jardins de Mossen Costa i Llobera

 Otevřeno: denně

vedoucí ke Castell a Museu Militar (viz str. 201).

Výše v kopci jsou malebné **Jardins de Mossen Cinto Verdaguier**. Prostor zde je vyhrazen především cibulovitým rostlinám – hyacintům, tulipánům, narcisům, zastoupeny jsou i různé další druhy. Zahrady se nacházejí na Camí Baix del Castell jen pár desítek metrů východně od Fundació Joan Miró (viz str. 196–198). Dále na jih se rozkládají příjemné **Jardins Joan Brossa**, kde si na své přijdou zejména děti.

I v samotné Anella Olímpica leží jednoduchá, menší zahrada, **Jardí d'Acimatació** (Aklimatizační zahrada). Dvezeny sem byly různé druhy stromů z ciziny,

mezi oblíbené cíle procházek vedoucích do srdce Montjuïc.

Jihozápadní straně Montjuïc vévodí **Cementiri del Sud-oest**, též známý jako Cementiri Nou (Nový hřbitov). Založen byl v r. 1883 a je místem posledního odpočinku řady významných osob Katalánska. Některé z hrobů a sousoší s výhledem na moře jsou vskutku impozantní. Severozápadně odtud leží **Fossar de la Pedrera**, kdysi hřbitov pro prostý lid, jenž je dnes součástí hlavního hřbitova. Mezi pohřbenými zde je i Lluís Companys, prezident Generalitatu, který byl nacionalisty popraven v r. 1940. Stojí tu též pomník obětem občanské války (1936–1939). ■

# Castell de Montjuïc a Museu Militar

**Na hlavním nádvoří hradu na Montjuïcu (ve skutečnosti se jedná o pobřežní pevnost z 18. st.), dnes sídlí poněkud omšelé vojenské muzeum. Nádvoří lemují děla, u nichž tu stojí nápis ve španělštině: „Děti! Nelezte na děla.“**

Původně měl Castell chránit Barcelonu před případným útokem z moře, pevnost však později sloužila pochmurnějším účelům, dokonce odtud bylo vzpurné město bombardováno. V průběhu občanské války zde nacionalisté mučili a popravili mnoho vězňů, včetně bývalé hlavy Generalitatu Lluïse Companyse.



Castell navštivte zejména kvůli krásným výhledům na jih Barcelony a moře, které se vám naskytne ze **střechy** této pevnosti. Pokud už zde budete, můžete zamířit i do muzea. Na nádvoří zahněte doleva a vstupte do místnosti označené nápisem **Sala** (místnost) **2**, ve které je umístěna skromná sbírka obrazů s výjevy z bitev a několik portrétů velkánů – například diktátorů Miguela Prima de Rivery a generála Franka.

Hned vedle se nachází schodiště, jež lemují portréty katalánských panovníků (počínaje Charlemagnem až po královnu Izabelu II, která vládla v 19. st.), po němž můžete sestoupit do **podzemních prostor**. Zde jsou vystaveny ne zrovna reprezentativní vzorky vojenské výzbroje – bezpočet přileb, meče, brnění, staré vojenské mapy, uniformy a dioráma opovrhované pevnosti Ciutadella (viz str. 133–135). Jezdecká socha generála Franka, která je poněkud nevhodně umístěna, tvoří

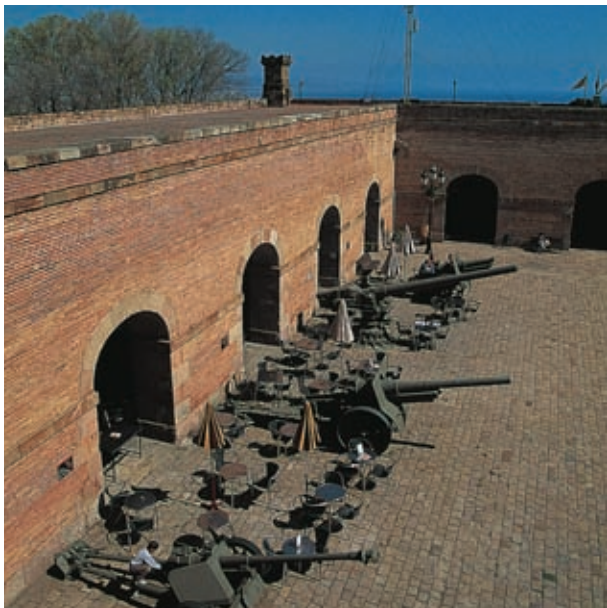
též součást expozice. Na začátku podzemních prostor je několik dalších místností, kde si můžete prohlédnout figuríny vojáků z různých období a diarámata.

Vyjděte zpět na **nádvoří**, kde na vás čeká zbývající část expozice, kterou tvoří pistole, meče, uniformy a děla. Jelikož mnozí Katalánci považují pevnost za přežitek, objevily se plány na přestavbu pevnosti v muzeum. míru. **Sala 18** je zvláštní místností, neboť je plná náhrobků ze starého židovského hřbitova, který se dříve na Montjuïcu v těchto místech nacházel. Některé z náhrobků pocházejí již z 11. st. ■

## Museu Militar

-  Mapa na str. 185
-  Castell de Montjuïc
-  93 329 86 13
-  Zavřeno: v pondělí
-  €
-  Metro: linka č. 3 (Paral.), poté lanovkou a Montjuïc Teleféric



## Dělo v Museu Militar



## Další pamětihodnosti na Montjuïcu




### CaixaForum




Je těžké uvěřit, že tato cihlová stavba – Fàbrica Casaramona – opravdu kdysi bývala továrnou. Byla postavena podle návrhu Puiga i Cadafalcha, jednoho ze tří velkých modernistických architektů, a krásně zrekonstruována. Budovu dnes vlastní přední stavební společnost La Caixa – odtud název. Stojí v popředí zájmu umělců a obdivovatelů umění, neboť se zde často pořádají výstavy současného umění. Exponáty na některé výstavy pocházejí též ze sbírek společnosti La Caixa. V letech 1940–1993 sídlila v budově jezdecká policie. Na nádvoří, kde koně pili, nyní stojí strom z oceli. Jednotlivé výstavy – někdy probíhají až tři zároveň – většínou nemají žádného společného jmenovatele. V r. 2008 zde byla k vidění díla českého secesního malíře Alfonse Muchy či nejznámější díla z obrazárny Uffizi ve Florencii.

 Mapa str. 185  Avinguda del Marquès de Comillas 6–8  93 476 86 00  Zavřeno: v pondělí  Metro: linky č. 1 a 3 (Espanya)

### Museu d'Arqueologia de Catalunya







Při úpatí Montjuïcu se nachází archeologické muzeum města. Zdejší exponáty ocení zejména ti, kdo se zajímají o vše starobylé. Samotná budova je pak jednou z mála dochovaných staveb ze Světové výstavy, která se uskutečnila v Barceloně v r. 1929. Sběrka muzea obsahuje zejména nálezy odkryté v Katalánsku, a snaží se tak přiblížit návštěvníkům vzdálenou minulost tohoto regionu. Prohlídka začíná v místnostech vyhrazených období pravěku. Z vystavených exponátů je zde k vidění celá řada objektů z doby kamenné včetně lidských lebek. Zajímavější částí muzea jsou místnosti X až XIII, v nichž jsou umístěny nálezy z Baleárských ostrovů. Asi nejcnějším předmětem je bysta Paní z Ibizy (Dama de Ibiza) bohatě zdobená šperky.

www.mac.es  Mapa str. 185  Passeig de Santa Madrona 39–41  93 424 65 77

 Zavřeno: v pondělí a od 14.30 v neděli  €  Metro: linka č. 3 (Espanya či Poble Sec) nebo bus (č. 55)

### Museu Etnològic

Kromě bohaté nabídky výstav tvoří jádro etnologického muzea stálá expozice nazvaná Ětnic. Je rozdělena na tři části. V první části jsou zastoupeny sbírky pocházející z Barcelony od 19. st. dosud. Vystavené předměty dodali většinou Katalánci, některé pocházejí i z jiných částí Španělska, dokonce z Indie a Filipín. Druhou část tvoří předměty každodenní potřeby deseti národů – od Katalánců až po Nuristánce (v Afghánistánu). Poslední část je věnována předmětům, které jsou v různých kulturách tabu, a náboženskému vyznání lidí po celém světě.

www.museuetnologic.bcn.cat  Mapa na str. 185  Passeig de Santa Madrona  93 424 64 02  Zavřeno: v pondělí  €  Metro: linka č. 3 (Espanya či Poble Sec)

### Parc de Joan Miró

Nezajímavý park ležící za býčí arénou místní dodnes nazývají Parc de l'Escorxador (Jateční park). Když byla aréna v provozu, končily mrtví býci na malých jatkách, která se nacházela právě v těchto místech. Jatka tu již dávno nejsou a býčí aréna se brzy stane obchodním centrem (podle plánů architekta Richarda Rogerse).

Kdyby nebylo několika Miróových fanoušků, zůstalo by zdejší ošuntělé veřejné prostranství bez povšimnutí. Na severozápadě parku se tyčí pestře zbarvené sousoší „Dona i Ocell” („Žena a pták“). Pro některé není sousoší ničím jiným než falickým symbolem. Původní plán počítal s několika podobnými extravagantními sousošími, Miróova smrt však zapřičinila, že se tak už nestalo.

 Mapa na str. 185  Carrer de Tarragona  Metro: linka č. 3 (Espanya)